

ще е да се раздѣлиме? Кой знае? Докато още се любимъ...
Ахъ, какво ти направихъ азъ...

Азъ ставамъ автоматично. И все така, безъ своя воля, се сбогувамъ. Шепна нѣщо. Какво? Не зная. Не помня. Не помня нищо.

Вървя по улицитѣ и повтарямъ нѣщо съ полугласъ. Може би тихо охкамъ... или се смѣя? Не зная.

*

Азъ почвамъ да живѣя все по-безсъзнателно. Събитията ставатъ наоколо, азъ се мжча да подпомогна, отблъсватъ ме, азъ пия, и всичко се завърта предъ очитѣ ми.

Да, и виното! Бѣхъ се зарекълъ да не пия при раждането на Славчето. И удържахъ до скоро. А сега пакъ се връщамъ отъ кръчмата...

То заплака когато Магда затвори вратата предъ носа ми. Така стана:

Азъ отивахъ съ желание да ѝ помогна. Какво съ желание! Решенъ да направя всичко каквото поиска. Стисналъ зъби, вцепкалъ прѣсти въ дланитѣ.

Звъня. Ржката ми трепери върху бѣлото копче на звънеца. Чувамъ нейнитѣ стѣпки въ коридора. И следъ малко се отваря.

Единъ погледъ само отъ дълбочината на изпепелената отъ отчаяние душа. Лицето ѝ, наистина, е застинало като маска. Само очитѣ ѝ... Тѣ странно блестятъ. Но и тѣ оставатъ пусати, дори очудване не се показва въ тѣхъ.

— Магда, прости ми! — шепна азъ. — Дойдохъ да направя всичко, което сторихъ... Митѣ ми каза...

Но тя дори не поиска да слуша повече.

Въ това време Славчето излѣзна въ коридора и извика съ възторгъ:

— Татенцето ми! Татенцето ми! Дошло!

Само това. Тя дори не проговори. Нито остави да цѣлуна детето. Мълчаливо затвори вратата. Заклучи. Славчето заплака.

Азъ стояхъ като ударенъ... Но не хлопахъ. Не отъ гордостъ. Не! Така! Но може би трѣбваше, трѣбваше да хлопамъ?

Не знамъ. Когато приближава нѣщо неотвратимо винаги става така. Слабостъ и безпамятство ни обзематъ...

Вървя изъ улицитѣ. Всичко гледамъ и нищо не виждамъ. Но всичко минава предъ очитѣ ми.

Ето, виждамъ се въ кръчмата. Кой ме доведе? А, горилата! Марчевъ — този извратенъ субектъ съ парализи-